

pallus Jummalalt andeks ja tānnas ka Tedda selle eest, et ta tedda ühhe wagga lapse su läbbi kurja eest olli wōtnud hoida.

Lemmast sai párrast úks tubli töötteggia ja wiisipárroline mees.

Kas kulete nūud! teie laste wannemad, mis immet selle wåetima lapse palve läbbi sündis? Sedda pange tähhele!

Rui need wannemad ei olleks omma last mitte palvet teggema öppetanud, siis olleksid nemmad omma ellumaea õhtu koddu tulles, eest tühja leinud ollerwad, kedda warga kåed puhtaks rišunud olleks. Agga et need wannemad waggad innimesed ollid ja omma last ka fiks tahtsid kašwatada, ollid nad tedda siis aegsaste jubba palvet teggema öppetanud, mis läbbi Jummal nūud nende ellumaea kahju eest hoidis, ja kelle läbbi fa úks hing põrgu hukkatusest peästetud sai; fest kus úks rahhu-laps on, seal on fa rahhu kõige maeale, ni kui me' sedda praegu kuulsime.

Sepárrast siis, armad lastewannemad! kašwatage ka ommad lapsed, Issanda maenit-

semises ja karristamises üles, et fa teie maeade peal rahhu hingaks ja kellegi kurja innimese kåed teid ei saaks rišuma.

Refrudide lisutamisest.

Weel wanna Prantsuse sõa aeval, kui Po-napart Venne ja Saksvamaal olli, ei wadatud Saksvamaal nekrudi wōtmise jures mitte nenda kangesste nende pišukeste wiggade peale, kui se muidu pruuč on. Sured wiggad, nago: kurdid, pimmedad, jassutumad ja muud nisugused, jáid muidugi tenistusest lahti; kürakad agga, kui se weel teada olli, et nad jõuakad ollid, said liisu alla pandud, selle lotusega, kui liisk nende peale langeb, et nad endid siis lahti ostarwad. Nenda juhtus siis Saksvamaal ühhes liinas kus úks noormees, kedda Jummal ühhe sure küraga olli õnnistanud, liisko piddi wōtma. Ta seisis kül kõrvastesse selle wästo ja útles, kui nad tedda wåggise peaksid sundima ja liisk temma peale langema, et ta ennast